

Tanssi vie kohti unelmia

Tunteita ilmaiseva luova tanssi on rohkaissut **Kirsi Voutilaisen** ylittämään aiemmin mahdottomilta tuntuneet esteet. Keppiin tukeutuva nainen vetääkin tällä hetkellä omaa tanssityöpajaa vammattomille.

STEREOIDEN kaiuttimista soi lujaa **Stingin** Roxanne. Kirsi Voutilainen tanssii vapautuneesti musiikille antautuen. Liike on sulavaa ja kehonkieli paljastaa täydellisen läsnäolon.

Kirsi tanssii oman työpajansa esitanssia. Tunteiden tanssiksi nimetty metodi perustuu vapaaseen ilmaisuun, jonka avulla on mahdollista kokea ja ilmaista itseään ilman sanoja.

Sulavasti liikkuvasta tanssijasta ei osaisi aavistaa, että kävellessä hän tukeutuu keppiin. Tunnin jälkeen hän nappaa nurkasta siperianttiikerin raidoilla kuvioidun keppinsä ja kävelee ontuen. Kirsi on ollut 30 vuotta liikuntarajoitteinen, joten kävely on vaikeaa ja epävakaata.

– Tanssissa liikkumiseni on kuitenkin hyvää, se tuntuu soljuvalta ja helpolta. Saan maistiaisen siitä, millaista oli ennen. Unohdan kroonisen hermokivun, huonon tasapainon ja voimattomuuden. Tanssi herätti minut eloon.

Onnettomuus mullisti elämän

Palataan kuitenkin aikaan ennen tanssia. Vuoden 1987 itsenäisyyspäivän rämätyräkkä oli Kirsin elämässä käännteentekevä.

Automatka liukkaalla tiellä päättyi kolariin ja sairaalan teho-osastolle. Valtava rekka-auto ajoi pienen Morris Minin taka-kylkeen. Naisen lantio ja lonkka murtuivat, repivät maksan ja aiheuttivat sisäisen verenvuodon.

– Oli parista minuutista kyse etten kuollut. Onnekseni paikalle pysähtyi lääkäripariskunta, joka pelasti henkeni.

Sairaalan teho-osaston kiireessä taapahtui kuitenkin hoitovirhe, jonka

Sulavasti liikkuvasta tanssijasta ei osaisi aavistaa, että kävellessä hän tukeutuu keppiin.

vuoksi iskiashermo vaurioitui pysyvästi. Vamma aiheuttaa Kirsille edelleen suurimmat ongelmat.

– Pakaralihas on käytännössä rikki, joten tasapaino on herkkä ja epävaka. Kärsin myös kroonisista kivuista.

Sairaalahakso venyi kolarin jälkeen kolmeksi kuukaudeksi. Itse kolarista Kirsillä ei ole juurikaan muistikuvia. Sen sijaan herääminen sairaalassa rautatangot lantiossa, keho täynnä kiinni ommeltuja tikkejä ja kuivunutta verta on piirtynyt ikuisesti mieleen. Sairaalassa olon aikana jo ennestään hoikka Kirsi laihtui 10 kiloa.

– Sairaalahakson jälkeen painoin enää 42 kiloa. Näytin aivan Auschwitzin vangilta. Itkin kun laitoin farkut jalkaan: takapuoli oli lähes kokonaan kadonnut.

Nuorelle 23-vuotiaalle naisen alulle identiteetti muotoutui uusiksi.

– Oli vaikea nähdä kuvajaisensa peilistä, pitkät tikapuun malliset arvet lantiossa ja keppi. Minä, joka koulus-

Tanssiessaan Kirsi
Voutilainen sanoo
unohtavansa kroonisen
hermokivun, huonon
tasapainon ja
voimattomuuden.

– Haluan näyttää, että kaikki pystyvät tanssimaan. Jokainen tavallaan, oli vamma tai ei. Kuka tahansa voi ilmaista itseään tanssin kautta, Kirsi Voutilainen tuumaa.

sa pingoin sadan ja kuudenkymmenen metrin juoksuisa ykköseksi?

15 leikkausta

Alkuun Kirsi toipui kuitenkin hyvin, suoritti matkailun opinnot loppuun ja sai työpaikan lähtöselvitysvirkailijana lentokentältä. Puolentoista vuoden kuluttua lonkka ja jalka alkoivat uudestaan oireilla. Kyynärsauvat palasivat arkeen ja alkoi lukuisten leikkausten kierre. Kaiken kaikkiaan Kirsi leikattiin 15 kertaa ja hän kävi päivittäin kuntoutuksessa.

Nuori 26-vuotias nainen siirtyi eläkkeelle, joten elämä alkoi pyöriä lähinnä kodin ja kuntoutuksen noidankehässä.

– Elin 22 vuotta oman kotini vankina. Oli rankkaa lopettaa työt niin nuorena, kun tässä yhteiskunnassa ihmistä arvostetaan pääosin työn kautta. Ammatti määrittää pitkälti identiteettiäsi.

– Koin, etten ollut muuta kuin potilas, joten jouduin jo nuorena miettimään ihmisyyttä. Eikö ihminen ole ar-

vokas omana itsenään, ihmisenä? Tarvitaanko siihen määreitä, ammatteja, titteleitä, omaisuutta?

Tanssi sysäsi elämän liikkeelle

Kirsin elämää hallitsi sairaalakierteen aikana ja vielä jälkeenkkin pelko.

– Olin sekä kehoni että mieleni vanki. Pelkoja oli kertynyt paljon jo lapsuudesta, mutta niitä syntyi koko ajan lisää. Oli mentävä lukuisiin leikkauksiin ja pelkäsin, että nukutusaineita annetaan liian vähän tai liikaa niin, että kuolen. Keho muistaa kaiken, erityisesti isot leikkaukset.

Muutamia vuosia sitten Kirsin elämä oli vaikean parisuhteen päättymisen jälkeen kaaoksessa ja hän koki ole-

“Halusin astua elämään, kun olin piileskellyt yli 20 vuotta.”

vansa myös henkisesti riekaleina. Juuri samaan aikaan tanssi astui Kirsin elämään.

– Olin sekä henkisesti että fyysisesti hyvin huonossa kunnossa, mutta olin aloittanut varovaisesti fysioterapeutin ohjauksessa itämaisen tanssin. Tiesin, että pystyn liikuttamaan kroppaa ja hallitsemaan sitä.

Vital Development -metodiin perustuva tanssiharrastus osoittautui odotettua syvemmäksi matkaksi. Metodien kehitti aikoinaan argentiinalainen taideterapeutti **Patricia Martello**, joka työssään huomasi, ettei ihmisellä ole aina kykyä sanoittaa tai maalata tunteitaan kuviksi. Sen sijaan rytmi ja musiikki osoittautuivat toimiviksi keinoksi ilmaista patoutumia ja tulla samalla nähdyksi.

– Omat tiedostamattomat naamioni alkoivat pikkuhiljaa purkautua, Kirsi kertoo.

– Kuvittelin, että olin kaikista vaikeuksista huolimatta avoin ja ulospäin

suuntautunut. Tanssi osoitti minulle kuitenkin aivan muuta. Havaittiin, että olinkin lopulta melko sulkeutunut ja piileskelin lukuisten naamioiden takana.

Jo ensimmäisen työpajan jälkeen Kirsi koki, että olotila oli muuttunut. Seuraavan työpajan jälkeen lähipiiriinkin huomasi Kirsin sädehtivät silmät ja muuttuneen olemuksen.

– Naapurit kysyivät, olenko tullut uskoon vai rakastunut, Kirsi nauraa.

Kohti rohkeutta ja itseymmärrystä

Myös Kirsiä pitkään kroonisissa kivuisissa auttaneet akupunktiolääkäri ja pilates-ohjaaja huomasivat muutokset. Keho oli selkeästi rennompaa. Kirsin mukaan kehon jännityksessä oli ollut fyysisen vamman lisäksi myös paljon emotionaalista painolastia, joka tanssin myötä lähti purkautumaan.

– Itse koen, että yhdessä musiikki, liike ja tunne sysäsivät minut muutosta. Elämä oli pitkään junnannut paikoillaan, mutta tanssi liikautti sisälläni jotain, mikä johti positiivisten tapahtumien vyöryyn.

Kirsille tanssiharrastus lisäsi rohkeutta tutustua itseen syvemmin. Moniin eri meditaatiotekniikoihin ja terapia-

muotoihin yhdistettynä lopputuloksena on ollut roima itseluottamuksen kasvu.

– Tanssi sysäsi minut liikkeelle ja lähdin todella kohtaamaan syvimpiä pelkojani. Olin jo pitkään haaveillut, että alkaisin kirjoittaa blogia ja paljastaa itseäni maailmalle. Halusin ulos komerosta, halusin tulla näkyväksi ja kuulluksi, vaikka samalla pelkäsin aivan kamalasti. Halusin astua elämään, kun olin piileskellyt yli 20 vuotta. Ajattelin, että nyt olisi aika alkaa elää.

Pikkuhiljaa itsensä haastamisen tarve ja uskallus kasvoivat.

– Uskaltauduin mukaan jopa Zodiakin vetämään teatteriprojektiin, vaikka olen koko ikäni ollut esiintymiskammoinen.

Haaste osoittautui vielä kuviteltua suuremmaksi.

– Luulin, että esitys sisältäisi liikettä ja tanssia, mutta se perustuikin ihmisten ammattiin: sata helsinkiläistä ammattin edustajaa kertoivat vuorollaan työstään ja lavalle oli käveltävä. Puhe, ammatti ja kävely – jouduin kohtaamaan kaikki kolme heikointa kohtaani.

Elämäntilanteesta johtuen Kirsi sai näytelmässä isomman roolin. Hän oli tarinan päähenkilö.

– Astelin ontuen ihmismeren eteen, tartuin mikkiin ja lausuin repliikkini. Yleisö oli todella kohdattava. Vaikka kaikki viisi esitystä olivat aivan yhtä kauheita, niin se, että uskalsin, oli jo voitto.

Mahdoton mahdolliseksi

Muutama vuosi sitten Kirsi valmistui Vital development -koulutuksesta tanssinohjaajaksi.

– Ihme tapahtui kohdallani. Vammastani ja esiintymiskammostani huolimatta ohjaan nyt tanssityöpajoja, Kirsi iloitsee.

Tanssi antoi rohkeutta lähteä tavoittelemaan jotain, mitä aiemmin oli pitänyt mahdottomana.

– Vaikka vieläkin jännitän monia asioita, niin nykyään uskallan kohdata pelot ja kestäen jännityksen tunteet kehossani. En enää juokse karkuun, eivätkä pelot rajoita elämääni.

– Uskaltauduin tänä vuonna jopa autokouluun, hän nauraa ja kertoo, että oma uusi auto on Mini Cooper.

Ensimmäisen ajotunnin jälkeen muistot onnettomuudesta tulivat kuitenkin uniin. Kirsi päätti selättää nekin ja ajokortti on nyt taskussa.

Kirsi on ohjannut tanssityöpajoja myös invalidiyhdistyksessä, mutta nykyään hän ohjaa tunteja vammattomille ihmisille. Erilaisen kehollisten ja terapeuttisten harjoitusten ohjaamana Kirsi onkin alkanut kehittää aivan omaa juttua. Hän on hakenut tuotemerkkiä omalle eMotion dance -metodilleen.

– Halusin vahvistaa tanssin tunnepuolta. Haluan tarjota ihmisille mahdollisuuden käydä tanssin avulla läpi myös negatiivisia tunteita.

Tulevaisuuden haaveissa siintää myös oman kirjan kirjoittaminen sekä omista kokemuksista että tanssin ihmeestä.

– Tällä hetkellä haluan kuitenkin jakaa tanssin ilosanomaa muille ja ohjaan työpajoja jaksamiseni mukaan. Fyysinen vamma ei ole minnekään kadonnut, mutta mielen vankila on todella murtunut. ●

Kirsi Voutilainen kirjoittaa myös nettiin omaa kirsikanaika.blogspot.fi -blogiaan, missä hän ”avaa pikku hiljaa elämäntilanteitaan lukijoille.”

